

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 233/2017
22.06.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Ивић, председника већа, Драгана Скока и Љубице Милутиновић, чланова већа, са саветником Рајком Милијаш, као записничарем, одлучујући о захтеву Комисије за заштиту конкуренције, Београд, Савска број 25, за преиспитивање судске одлуке – пресуде Управног суда 22 У 4016/16 од 26.10.2016. године, са противном странком АА, предузетником СТКР "ББ" ..., коју заступа пуномоћник Саша Јовановић, адвокат из ..., у предмету заштите конкуренције, у нејавној седници већа одржаној дана 22.06.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

Образложење

Ставом I диспозитива побијане пресуде уважена је тужба АА из ... и поништено решење Комисије за заштиту конкуренције Републике Србије број 4/0-02-26/2016-2, веза број: 4/0-02-539/2015-1 од 28.01.2016. године, у ставу другом, трећем у делу који се односи на тужиљу и четвртм – алинеја трећа – диспозитива наведеног решења. Поништеним делом наведеног решења Комисије за заштиту конкуренције од 28.01.2016. године утврђено је да је АА, СТР "ББ", ..., учинила повреду конкуренције из члана 10. став 1. тачка 1. Закона о заштити конкуренције и одређује се мера заштите конкуренције у облику обавезе плаћања новчаног износа у висини од 02,% од укупног годишњег прихода оствареног у 2014. години обрачунатог у складу са чланом 7. Закона, односно 13.445,00 динара. Ставом II диспозитива побијане пресуде, обавезује се Комисија за заштиту конкуренције Републике Србије да тужиљи АА, предузетнику СТКР "ББ" ..., накнади трошкове управног спора у износу од 35.870,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде, подносилац наводи да је побијана пресуда донета уз повреде Закона о заштити конкуренције и Уредбе о споразумима између учесника на тржишту који послују на различитом нивоу производње или дистрибуције који се изузимају од забране. Истиче да је погрешно становиште суда да је Комисија била дужна да нарочито оцени вољу уговорних страна у погледу циља закључења уговора да би се утврдило да ли је дошло до закључења рестриктивног споразума који није изузет из закона. Сматра да закључени уговор представља правни основ за извршење одређеног посла који је предмет уговора, а такав правни поступак не мора никада да буде извршен, што не искључује законом

прописану повреду конкуренције сагласно одредбама члана 68. став 1. тачка 3. Закона о заштити конкуренције. Предлаже да суд захтев уважи, укине побијану пресуду и предмет врати Управном суду на поновно одлучивање.

Противна странка није доставила одговор на захтев, иако јој је исти према повратници у списима предмета уредно достављен на одговор.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, а у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према образложењу побијане пресуде, основано се тужбом указује на то да је тужени орган, одлуку као у ставу другом, трећем и четвртом алинеја трећа диспозитива оспореног решења донео на основу неправилно утврђених чињеница, те стога на основу неправилне примене закона. Према оцени суда, није довољно да је тужила потписала један примерак уговора о пословно-техничкој сарадњи као предузетник, односно власник СТКР "ББ" из ..., при чему треба имати у виду да СТКР није правно лице, како то тужени наводи у оспореној одлуци, и да је предметна роба испоручена да би се ова радња могла подвести под одредбу члана 68. ст. 1. и 2. Закона о заштити конкуренције. Тек након несумњиво утврђене воље странака и циља закључења конкретног уговора, има услова за оцену да ли је дошло до закључења рестриктивног споразума који није изузет из забране, односно, закључења уговора, који садржи рестриктивну одредбу у смислу члана 10. Закона о заштити конкуренције, па тек онда и услова за примену члана 68. став 1. тачка 2. истог закона, посебно имајући у виду одредбе члана 3. став 1. тачка 1. и члана 9. истог закона. Осим тога, из записника о усменој расправи од 05.01.2016. године произилази да је, токомведеног поступка на тој усменој расправи закључком одбијен предлог да се саслуша странка у поступку АА, па је контрадикторан навод туженог да се ова странка није одазвала позиву за усмену јавну расправу, која је тог дана одржана, на којој би могла да изнесе чињенице и доказе за које тужени налази да није истицала у току поступка.

Оцењујући законитост побијане пресуде Врховни касациони суд налази да је иста донета без повреде правила поступка, уз правилну примену материјалног права на утврђено чињенично стање. При томе су побијаном пресудом оцењена питања и околности, која су могла бити од утицаја на законитост оспореног решења и за ту оцену су дати довољни и јасни разлози, које у свему прихвата и овај суд.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева и налази да су исти неосновани, са разлога наведених у образложењу побијане пресуде, а у поновном поступку тужени орган ће имајући у виду правно схватање и примедбе суда у погледу поступка након што изведе све релевантне доказе утврдити одлучне чињенице, од којих зависи правилна примена материјалног права и правилна оцена да ли је у конкретном случају дошло до закључивања рестриктивног споразума, односно рестриктивне одредбе споразума, при чему ће сагласно одредби члана 34. Закона о заштити конкуренције омогућити тужили учешће у поступку, јер је Комисија дужна да заснује своје решење

на чињеницама и околностима са којима је претходно упознала странку и на које је странка имала прилику да се изјасни.

Са изнетих разлога, налазећи да су наводи захтева неосновани и да не могу довести до другачије одлуке суда по поднетом захтеву, Врховни касациони суд је на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 22.06.2017. године, Узп 233/2017

Записничар,
Рајка Милијаш,с.р.

Председник већа –судија,
Мирјана Ивић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић